

Arrest

nr. 52 792 van 9 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN, loco advocaat E. SCHOUTEN, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 mei 2007 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 16 mei 2007. Op 18 december 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 24.651 van 17 maart 2009 weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Bij beschikking nr. 4385 van 28 april 2009 werd verzoekers cassatieberoep door de Raad van State niet-toelaatbaar verklaard.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land en heeft zich op 15 mei 2009 een tweede keer vluchteling verklaard. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 juni 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 oktober 2009.

1.3. Op 27 mei 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 mei 2009 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren en woonachtig te Hada Akundzadah, district Behsud in de provincie Nangarhar. U bent Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. U bent de oudste zoon. Uw familie verbleef bij uw vertrek in Jalalabad, Narinjbagh. U was nooit politiek actief in uw land van herkomst, uw vader heeft wel gevochten tegen de Russen. U diende uw land van herkomst te verlaten uit vrees voor de dorpsbewoners van Hada. U zegt dat uw oom A.(...) na de val van de Taliban heeft samengewerkt met de 'Nieuwe Regering' en dit op vraag van H.(...) Q.(...). In Tora Bora heeft hij Talibanstrijders opgepakt. Hierdoor heeft uw familie zich de wrevel van het dorp op de hals gehaald aangezien de bewoners van Hada uitgesproken pro-Taliban waren en dit - volgens uw verklaring - nog altijd zijn. Drie maanden na de dood van H.(...) Q.(...) is uw oom A.(...) verdwenen. Geleidelijk aan wonnen de mensen van het dorp meer macht. Een aantal personen, zoals F.(...), Dr. S.(...), H.(...) N.(...), en hun leider Gulagha Shirza (de gouverneur van Nangarhar), sloten zich aan bij de 'Nieuwe Regering'. Volgens u was dat enkel voor de schijn en zijn ze nog steeds pro-Taliban. F.(...) is leider van de "Shura" in jullie dorp. In de eerste maanden van 1385 (lente 2006) ontstond er een grondconflict. Uw familie wilde één "djirieb" grond verkopen aan een inwoner van Khogiyany. De dorpsbewoners beweerden echter dat het niet jullie grond was en hebben er hun tenten opgezet. Hierop diende uw familie een klacht in, jullie beschikken immers over eigendomspapieren. De klacht werd niet behandeld door de politie. Een maand later werd er door F.(...) een "fatwa" uitgevaardigd omdat uw vader geen baard en tulband droeg en had geweigerd les te geven in de moskee. Ook het grondconflict en het feit dat uw oom A.(...) tegen de Taliban heeft gevochten zat erachter. Dorpsbewoners zouden daarna jullie huizen hebben aangevallen. Uw vader en oom hebben teruggeschoten. Drie uur later is de politie van de nabijgelegen post tussengekomen en kon uw familie worden ontzet. U en uw vaders oom, F.(...) J.(...), werden gearresteerd. Een andere oom werd gewond maar werd in het ziekenhuis onder politiebewaking gesteld. U werd gedurende twee dagen opgesloten in de "Commandani" maar werd tegen betaling vrijgelaten. Uw familie heeft alles verloren. Jullie huis werd geplunderd en uw hele familie verblijft sindsdien bij een vriend in Narinjbagh, Jalalabad. Uw familie diende nogmaals een klacht in. De dorpsbewoners hadden wapens in jullie huis verstopt en beschuldigden jullie vervolgens van samenwerking met de Taliban. Na uw vertrek kregen jullie wel steun van vrienden, S.(...) uit Khogiyany, die een "Jirga" in jullie huis hielden om te bemiddelen in het conflict. Het leverde niets op, de bemiddelaars stelden vast dat het voor jullie niet meer veilig was om naar huis terug te keren. Heel de familie zou willen vluchten, maar er was niet voldoende geld. Daarom besliste uw familie dat u als oudste zoon naar het buitenland moest vertrekken. Drie maanden na het incident heeft u Afghanistan verlaten. U was iets meer dan drie maanden onderweg tot uw aankomst in België waar u op 16 mei 2007 een asielaanvraag indiende. U legt volgende documenten neer. Uw "taskara" (Afghaans identiteitsdocument), een geboorteakte, een foto uit de krant, een CD-rom (VCD) aangaande de "bemiddelings-jirga" en een hospitalisatiekaart van uw oom samen met een medisch verslag. Het Commissariaat-generaal nam op 19 december 2008 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 17 maart 2009 en op 28 april 2009 werd uw beroep door de Raad van State verworpen. Op 15 mei 2009 vroeg u vervolgens een tweede maal asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U bent niet naar Afghanistan teruggekeerd en u legt volgende nieuwe documenten naar voren: een kopie van de taskara van uw vader en van uw oom H.(...) die samenwerkte met Haji Qadir, drie foto's van uw oom met de gouverneur Haji Qadir, een kopie van een 'bevestigingsattest' van de grenspolitie ter staving van het feit dat uw oom zou deelgenomen hebben aan de gevechten tegen de Taliban in Tora Bora, en twee mailadressen van personen die bij de UN werken en die de aanval op uw huis kunnen bevestigen. Voorts verklaart u dat uw familie en de familie van uw oom intussen naar het district Khogiani zijn verhuisd en dat uw neef S.(...), de zoon van uw oom, intussen vermoord is door de Taliban die actief zijn in Hada.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) reeds op 18 december 2008 in kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat uw feitenrelaas niet overeenkwam met de beschrijving van het grondconflict zoals weergegeven in de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde deze beslissing op 17 maart 2009 (zie kopie toegevoegd aan administratief dossier). Overigens wijst de RVV nog op volgende elementen. Zo is het ongeloofwaardig dat de inwoners van Hada tot de lente van 2006 gewacht zouden hebben om wraak te nemen op u en uw familie omwille van de samenwerking van uw oom met Haji Qadir. Deze laatste overleed immers in juli 2002 en uw oom zou enkele maanden later zijn verdwenen. Waar u nog stelt dat tegen uw familie een fatwa werd uitgesproken omdat uw vader geen baard en tulband droeg en geweigerd had les te geven in de moskee (eerste gehoor CGVS tijdens uw eerste asielaanvraag), merkt de RVV ook op dat u dan weer in uw tweede gehoor op het CGVS, tijdens uw eerste asielaanvraag en ter terechtzitting, beweert dat de fatwa werd uitgesproken omdat uw oom tegen de Taliban vocht. Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw familie naar aanleiding van de problemen de hulp zou hebben ingeroepen van de politie en zelfs de gouverneur doch dat geen bescherming kon worden verkregen. De RVV wijst in dit verband naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de veiligheidsincidenten in Nangarhar verscheidene vormen van geweld omvatten en deze provincie in het rapport van de Secretaris-generaal van de VN van maart 2008 genoemd wordt als één van de provincies waar de lokale overheid er in slaagde om de relaties met de lokale gemeenschappen te versterken. Gelet op deze vaststellingen, het gebrek aan enig begin van bewijs dat de grond waarover een dispuut zou zijn gerezen eigendom is van uw familie en het feit dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de link tussen het grondconflict en de beweemde activiteiten van uw oom, besloot ook de RVV dat u de feiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Tijdens uw tweede asielaanvraag van 15 mei 2009 legt u volgende nieuwe documenten naar voren: een kopie van de taskara van uw vader en van uw oom A.(...) die samenwerkte met Haji Qadir, drie foto's van uw oom met de gouverneur Haji Qadir, een kopie van een 'bevestigingsattest' van de grenspolitie ter staving van het feit dat uw oom met Haji Qadir zou deelgenomen hebben aan de gevechten tegen de Taliban in Tora Bora en twee mailadressen van personen die bij de UN werken en die de aanval op uw huis kunnen bevestigen. Voorts verklaart u dat uw familie en de familie van uw oom intussen naar het district Khogiani zijn verhuisd en dat uw neef S.(...), de zoon van uw oom, intussen vermoord is door de Taliban die actief zijn in Hada.

Wat de moord op uw neef S.(...) betreft, dient te worden opgemerkt dat u geen verdere gegevens kunt verschaffen over deze moord. U weet niet wanneer, hoe of waar precies deze moord heeft plaatsgevonden, noch wie hiervoor verantwoordelijk was. U verklaart enkel dat dit ergens in Jalalabad moet hebben plaatsgevonden en dat zeker de vijanden van de familie hiervoor verantwoordelijk moeten geweest zijn want het grootste bewijs hiervoor is dat 'jullie nooit problemen kenden met mensen behalve met deze mensen' (zie gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 5). Gezien u deze moord op uw neef aanhaalt als een van de redenen waarom u niet naar Afghanistan meent te kunnen terugkeren, is het niet meer dan logisch dat u alles in het werk zou stellen accurate informatie hieromtrent te vergaren, zulks is immers essentieel om uw vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten. De vaststelling dat u hieromtrent zeer vaag blijft komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Bovendien kunt u tijdens uw tweede asielaanvraag nog steeds niet aangeven over hoeveel grond het gaat in de grondtwist die uw familie ernstige problemen zou bezorgd hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Ook maakt u tijdens uw tweede asielaanvraag onvoldoende aannemelijk waarom de vijanden van uw familie, die zich zo 'pro Taliban' voordoen, geen problemen hebben met de 'Nieuwe Regering'. U verklaart enkel dat de vijanden van uw familie mensen zijn die voor beide zijden zijn, de overheid niet vrezen, dat het voor hen het niets uitmaakt (zie gehoorverslag CGVS, p. 4).

Verder dient aangestipt dat u geen coherente verklaringen aflegt met betrekking tot de contacten die u sinds uw verblijf in België met personen in Afghanistan zou hebben gehad. Zo verklaart u in kader van deze tweede asielaanvraag dat u enkel contacten heeft met N.(...), een vriend van uw vader die in Kaboel woont. U zou sinds uw vertrek uit Afghanistan met niemand anders contacten gehad hebben in Afghanistan, en zeker nooit met uw familie (zie gehoorverslag CGVS, pp. 3-4). Nochtans verklaarde u in kader van uw eerste asielaanvraag telefonische contacten te hebben met uw oom G.(...) A.(...) (zie eerste asielaanvraag: gehoorverslag eerste gehoor CGVS, dd. 23/01/2008, p. 3, en tweede gehoor, dd. 18/11/2008, CGVS, p. 2). Het is zeer opmerkelijk dat u over uw contacten in Afghanistan geen coherente verklaringen aflegt.

Ter ondersteuning van deze tweede asielaanvraag legt u de kopies neer van de taskara's van uw vader en oom. Deze documenten zijn louter kopieën waarvan de authenticiteit geenszins is gegarandeerd. De overige door u neergelegde stukken betreffen activiteiten van uw oom H.(...) A.(...) tegen de Taliban. Aan de samenwerking van uw oom met Haji Qadir wordt op zich niet onmiddellijk

getwijfeld, doch u maakt, zoals hierboven reeds vastgesteld en uiteengezet, onvoldoende aannemelijk dat u omwille van de activiteiten van uw oom na 4 jaar plots problemen zou ondervinden in uw dorp of district. U verklaart daarnaast ook niemand anders in uw district te kennen die gelijkaardige problemen zou ondervonden hebben zoals uw familie omwille van het feit dat één van de familieleden tegen de Taliban werkte. Dit is opmerkelijk, temeer u eerst had verklaard honderdduizend mensen in dezelfde situatie als voorbeeld te kunnen geven (zie gehoorverslag CGVS, p. 6).

Wat betreft de twee mailadressen van personen die bij de UN werken en die de aanval op uw huis kunnen bevestigen, dient te worden opgemerkt dat het aan de kandidaat-vluchteling is om zijn verhaal aannemelijk te maken. Bovendien werd UNAMA gecontacteerd, zoals reeds aangegeven in kader van uw eerste asielaanvraag, en werd noch bevestigd, noch ontkend, dat er een klacht werd ingediend of dat er een dossier werd opgesteld. Ook 'werken' de mailadressen die u aanreikte tijdens uw eerste asielaanvraag niet. Deze informatie werd reeds tijdens uw eerste asielaanvraag bij het administratief dossier gevoegd. Eén van deze mailadressen reikt u opnieuw aan tijdens uw tweede asielaanvraag. Gezien bovenstaande observaties vermag ook dit geen afbreuk te doen aan de appreciatie inzake uw asielaanvraag.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend. Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate "Security Update" vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van anti-regeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Behsud in de provincie Nangarhar te worden beoordeeld. .

Uit de informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het UNHCR op 6 oktober 2008 uw district niet als onveilig beschouwde. Uit deze informatie blijkt tevens dat meer recente bronnen nog steeds bevestigen dat de activiteiten van de anti-regeringselementen hoofdzakelijk in de zuidelijke districten van de provincie plaatsvinden. Uit geen enkele van deze bronnen blijkt dat het risico in uw district recentelijk zou zijn toegenomen. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat er een fundamentele wijziging in de veiligheidssituatie in uw district zou hebben plaatsgevonden en bovendien voert u zelf geen elementen aan die een dergelijke wijziging aantonen.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen

aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen; is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet geviséerd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Behsud van de provincie Nangarhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Behsud van de provincie Nangarhar aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), wijst verzoeker er vooreerst op dat zijn raadsvrouw een e-mail heeft verstuurd naar de beide e-mailadressen die door hem werden aangebracht teneinde bevestiging te verkrijgen van de aanval op zijn huis. Hierop werd evenwel nog geen antwoord ontvangen. Verzoeker behoudt zich dan ook het recht voor om een eventueel antwoord alsnog voor te leggen.

Tevens verwijst hij naar het standpunt van UNHCR, zoals verwoord in een advies verstrekt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 12 mei 2009 in een dossier van een Afghaanse asielzoeker uit Jalalabad. In dit advies wordt expliciet gevraagd aan de Belgische asielinstanties om bij een tweede asielaanvraag nog steeds rekening te houden met de aangebrachte elementen uit de eerste asielaanvraag daar een tweede asielaanvraag uiteraard een vervolg is op een eerste aanvraag en hiervan niet los kan worden gezien.

Tot slot onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Bijkomend tracht hij alsnog een aantal motieven van de weigeringsbeslissing inzake zijn eerste asielaanvraag te ontcrachten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name van de materiële motiveringsverplichting, uit verzoeker kritiek op de interpretatie door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de Cedoca-informatie waarop werd gesteund bij het nemen van de bestreden beslissing en voert hij aan dat de informatie omtrent de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst waarop het Commissariaat-generaal steunt, gedateerd is. Verzoeker stelt dat de situatie in de provincie Nangarhar in de loop van 2009 en 2010 verslechterd is en er zich in de periode van oktober 2009 tot en met 15 juni 2010 talloze incidenten hebben voorgedaan en de situatie er dan ook allerminst veilig is. Hij betoogt dat uit de door hem als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde ANSO rapporten duidelijk blijkt dat er in de provincie Nangarhar en meer bepaald in de regio Beshud – Jalalabad manifest sprake is van een reëel risico op schade, zodat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

2.3. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stavingstukken: de e-mail verstuurd door zijn raadsvrouw naar de beide e-mailadressen die door verzoeker werden aangebracht teneinde bevestiging te verkrijgen van de aanval op diens huis, diverse ANSO rapporten, een artikel gepubliceerd in de Standaard op 15 juni 2010: “*Recordaantal vluchtelingen kan niet meer naar huis*” en een advies van UNHCR verstuurd naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 12 mei 2009 in het kader van de asielaanvraag van een Afghaanse asielzoeker uit Jalalabad (Nangarhar).

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat hij de door hem aangehaalde feiten niet aannemelijk heeft gemaakt, (ii) hij geen verdere gegevens kan verschaffen over de moord op zijn neef S., terwijl hij nochtans deze moord op zijn neef aanhaalt als een van de redenen waarom hij niet naar

Afghanistan meent te kunnen terugkeren zodat het niet meer dan logisch is dat hij alles in het werk zou stellen om accurate informatie hieromtrent te vergaren daar zulks essentieel is om zijn vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten, (iii) hij nog steeds niet kan aangeven over hoeveel grond het gaat in de grondtwist die zijn familie ernstige problemen zou bezorgd hebben, (iv) hij onvoldoende aannemelijk maakt waarom de vijanden van zijn familie, die zich zo 'pro Taliban' voordoen, geen problemen hebben met de 'Nieuwe Regering', (v) hij doorheen zijn opeenvolgende asielaanvragen geen coherente verklaringen aflegt met betrekking tot de contacten die hij sinds zijn verblijf in België met personen in Afghanistan zou hebben gehad, (vi) de kopies van de taskara's van zijn vader en oom documenten zijn waarvan de authenticiteit geenszins kan worden gegarandeerd, de overige door hem neergelegde stukken betrekking hebben op de activiteiten van zijn oom tegen de Taliban, waaraan op zich niet onmiddellijk wordt getwijfeld doch wel aan het feit dat hij omwille van de activiteiten van zijn oom na 4 jaar plots problemen zou ondervinden in zijn dorp of district, (vii) het opmerkelijk is dat hij verklaart niemand anders in zijn district te kennen die gelijkaardige problemen zou ondervonden hebben zoals zijn familie omwille van het feit dat één van de familieleden tegen de Taliban werkte, temeer hij eerst had verklaard honderdduizenden mensen in dezelfde situatie als voorbeeld te kunnen geven, (viii) wat betreft de aanval op zijn huis, UNAMA werd gecontacteerd, zoals reeds aangegeven in het kader van zijn eerste asielaanvraag, en noch werd bevestigd noch ontkend dat er een klacht werd ingediend of dat er een dossier werd opgesteld en de e-mailadressen van personen die bij de UN werken en die de aanval op zijn huis kunnen bevestigen die hij aanreikte tijdens zijn eerste asielaanvraag niet "werkten" zodat het gegeven dat hij één van de mailadressen opnieuw aanreikt tijdens zijn tweede asielaanvraag niet vermag afbreuk te doen aan de appreciatie inzake zijn asioldossier en (ix) uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat verzoeker op basis van de veiligheidssituatie in het district Behsud in de provincie Nangarhar niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 mei 2010 (CG nr. 0712450Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. Zonder verzoekers eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen, hetgeen overigens niet de bevoegdheid is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient te worden vastgesteld dat in 's Raads arrest nr. 24.651 van 17 maart 2009 met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven reeds werd geoordeeld dat hij de door hem aangehaalde feiten niet aannemelijk heeft gemaakt. Dit besluit steunde inzonderheid op de overwegingen dat (i) uit de verklaring van de medewerker van UNAMA "*dat er tientallen gevallen van landconflicten in Nangarhar zijn*" niet zonder meer kan worden afgeleid dat verzoekers familie slachtoffer zou zijn geworden van een grondconflict omdat zijn oom A. met Haji Qadir heeft gewerkt en/of de vader of oom klacht hebben ingediend bij de UNAMA in verband met dergelijk conflict, (ii) verzoekers relaas van de feiten niet overeenkomt met de beschrijving van het grondconflict weergegeven in de FACTIVA-databank, (iii) verzoeker verklaarde dat de familie in het bezit was van eigendomsbewijzen terwijl daarvan geen begin van bewijs wordt neergelegd en hij tijdens het eerste gehoor het conflict situeert in de lente van het jaar en in het tweede gehoor in de herfst, "*niet te warm of te koud*", (iv) uit de documentatie, gebaseerd op de FACTIVA-databank, blijkt dat in dezelfde periode

waarover verzoeker spreekt, namelijk juni 2006, een ander grondconflict plaatsvond in zijn dorp Hada met betrekking tot een terrein behorende tot de overheid en dat ook daar door één van de partijen tenten werden gezet, zodat het op zijn minst merkwaardig is dat verzoeker dit conflict niet kent en tijdens het gehoor zelfs verklaart dat er in Hada alleen het grondconflict was van zijn familie, (v) verzoekers verklaringen met betrekking tot de relatie tussen zijn oom en Haji Qadir bijzonder vaag zijn, (vi) het verder ongeloofwaardig is, voor zover al enig geloof kan worden gehecht aan het bestaan van verzoekers oom A. en zijn werkzaamheden met Haji Qadir vermits ook daarvan geen enkel begin van bewijs wordt voorgelegd en verzoekers verklaringen dienaangaande vaag zijn, dat de inwoners van Hada tot de lente van 2006 gewacht zouden hebben om wraak te nemen op verzoeker en zijn familie omwille van de activiteiten van zijn verdwenen oom, (vii) verzoeker nog stelt dat tegen de familie een fatwa werd uitgesproken omdat zijn vader geen baard en tulband droeg en geweigerd had les te geven in de moskee, terwijl hij in zijn tweede gehoor en ter terechtzitting beweert dat de fatwa werd uitgesproken omdat zijn oom tegen de Taliban vocht, (viii) uit zijn verklaringen blijkt dat naar aanleiding van de problemen zijn familie de hulp zou hebben ingeroepen van de politie en zelfs de gouverneur doch geen bescherming kon worden verkregen, terwijl uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de veiligheidsincidenten in Nangarhar verscheidene vormen van geweld omvatten en deze provincie in het rapport van de Secretaris-generaal van de VN van maart 2008 genoemd wordt als één van de provincies waar de lokale overheid er in slaagde om de relaties met de lokale gemeenschappen te versterken, (ix) in de CD-rom die hij heeft ingediend als bewijs van de "jirga" die zou zijn gehouden teneinde het dispuut op te lossen, sprake is van het huis van "Saranwal Faikir Jan" en dat de functie van "saranwal", zijnde openbaar aanklager, een dermate belangrijke functie is in Afghanistan dat het opnieuw merkwaardig is dat verzoeker daarvan nergens spontaan melding van gemaakt zou hebben, op de CD-rom evenmin enige tijdsaanduiding wordt gegeven en het niet vaststaat dat de getoonde beelden verzoekers eigen huis betreffen en zeker niet dat het huis werd aangevallen in de door hem aangegeven periode, (x) hij er niet in slaagt duidelijke verklaringen af te leggen omtrent de tijdssituering vanaf zijn vertrek en zijn beweerde reisduur en (xi) zijn verklaring voor het feit dat hij niet heeft gevraagd naar de woonplaats van zijn familieleden tijdens het telefoongesprek met zijn oom, namelijk dat de Taliban een overal-luisterend oor hebben, niet ernstig is en hij evenmin een afdoende reden geeft waarom hij tijdens het eerste gehoor geen melding heeft gemaakt van persoonlijke dreigementen te Naringbagh.

2.5.2. Verzoeker stelt in het verzoekschrift zich niet te kunnen scharen achter de redenen waarom in de vorige asielaanvraag de CD-rom die hij neerlegde niet in aanmerking werd genomen, zijnde het feit dat hij niet de functie van zijn oom als 'openbaar aanklager' vermeldde en het feit dat er geen tijdsaanduiding op vermeld stond. Hij meent dat hiermee totaal werd voorbijgegaan aan de inhoud van de CD-rom en dat er werd nagelaten werkelijk na te gaan wat de relevantie hiervan was en welke invloed de jirga heeft op de gegrondheid van zijn vrees. Voorts uit hij kritiek op de overweging in hoger aangehaald arrest van de RvV dat zijn beschrijving van het grondconflict niet overeenkomt met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en betoogt hij dat het niet is omdat een bepaald conflict zoals dat waarin zijn familie betrokken is niet besproken wordt in de informatie die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onderzocht heeft dat dit grondconflict niet zou hebben plaatsgevonden. Hij is het evenmin eens met de redenering van de Raad als zou het ongeloofwaardig zijn dat de dorpsbewoners vier jaar zouden hebben gewacht vooraleer wraak te nemen op zijn familie. Hij verduidelijkt dat het grondconflict de aanleiding is geweest voor de dorpsbewoners om hun wraakgevoelens werkelijk in daden om te zetten en hij stelt dat in de periode van 2002 tot 2006 de dorpsbewoners die tegen zijn familie waren minder macht hadden en zij pas in 2006, toen bepaalde van deze personen machtsposities hadden verworven, hun wraak ook daadwerkelijk in daden konden omzetten. Verder verwijst verzoeker naar een rapport van UNHCR van juli 2009 waaruit blijkt dat dergelijke conflicten jaren kunnen aanslepen en het feit dat er een officiële justitiële overheid is tussengekomen, niet betekent dat er een einde is gekomen aan het conflict. Verzoeker meent dan ook dat het argument van de RvV dat er goede/betere contacten zijn ontstaan tussen de lokale gemeenschappen en de lokale overheid niet afdoende is om te stellen dat zijn vrees niet gegrond zou zijn. Tot slot tracht hij de argumentatie aangaande de fatwa die tegen zijn familie zou zijn uitgesproken, te weerleggen.

De Raad benadrukt dat hoger aangehaald arrest van 17 maart 2009 kracht van gewijsde heeft. Voor zover verzoeker refereert aan de motieven van de weigeringsbeslissing inzake zijn eerste asielaanvraag en hij in het verzoekschrift argumenten hiertegen aanbrengt, worden deze argumenten dan ook niet in overweging genomen. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden

aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Waar verzoeker meent dat het onredelijk is om in het kader van een tweede asielaanvraag zich te beperken tot de beoordeling van de nieuw aangebrachte feiten en elementen zonder rekening te houden met de elementen zoals zij werden aangebracht tijdens de eerste asielaanvraag, herhaalt de Raad dat verzoekers eerste asielaanvraag bedrieglijk werd bevonden. Uit het administratief dossier blijkt verder dat hij huidige asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als aangehaald in het kader van de eerste asielaanvraag. Er kan dan ook niet worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve en nieuwe bewijzen zoals blijkt uit wat volgt, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. Hoe dan ook benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt, alle objectieve gegevens nagaat die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak wordt rekening gehouden met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd naar aanleiding van een eerdere asielaanvraag.

De verwijzing in het verzoekschrift naar een advies van UNHCR is niet van dien aard dat het afbreuk zou kunnen doen aan bovenstaande overwegingen.

2.5.3. Na lezing van het administratief dossier, concludeert de Raad dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe concrete gegevens of stukken aanbrengt die vermogen om het in het kader van de eerste asielaanvraag vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen, noch om de actualiteit van diezelfde vrees – zo hieraan al enige geloof zou worden gehecht, quod non – met bewijskrachtige elementen aan te tonen. Verzoeker slaagt er derhalve niet in alsnog aannemelijk te maken dat er wat hem betreft op grond van de eerder uiteengezette motieven sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch toont hij aan dat er onderhand andere gronden zijn die de erkenning van de vluchtelingenstatus wettigen.

Immers, daargelaten dat aan de door hem neergelegde kopieën van de taskara's van zijn vader en oom geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit, kan niet worden ingezien op welke manier deze stukken de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten alsnog in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen. Deze documenten kunnen hoogstens een indicatie vormen van de identiteit van verzoekers vader en oom doch vormen geen bewijs van de door hem aangehaalde feiten of de beweerde vervolging.

Waar verzoeker meent dat een aantal van de door hem neergelegde nieuwe documenten, namelijk het attest van de autoriteiten waarin wordt gesteld dat zijn oom inderdaad heeft gevochten tegen de Taliban en Al Qaeda in het Tora Bora gebergte en de foto's van zijn oom samen met Haji Qadir, in de bestreden beslissing niet werden besproken, dient de Raad vast te stellen dat dergelijke bewering feitelijke grondslag mist. In de bestreden beslissing wordt aangaande deze stukken immers als volgt gemotiveerd: *"De overige door u neergelegde stukken betreffen activiteiten van uw oom H.(...) A.(...) tegen de Taliban. Aan de samenwerking van uw oom met Haji Qadir wordt op zich niet onmiddellijk getwijfeld, doch u maakt, zoals hierboven reeds vastgesteld en uiteengezet, onvoldoende aannemelijk dat u omwille van de activiteiten van uw oom na 4 jaar plots problemen zou ondervinden in uw dorp of district."*

Betreffende de twee e-mailadressen die verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag bijbracht, wijst de Raad erop dat het louter neerleggen van twee e-mailadressen van VN-medewerkers die mogelijks weet hebben van de door verzoeker aangehaalde feiten niet van dien aard is dat het de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven kan herstellen. De Raad benadrukt te dezen dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker is om de door hem uiteengezette asielmotieven aannemelijk te maken. Het is de Raad overigens niet duidelijk waarom verzoeker of zijn raadvrouw niet eerder een poging hebben ondernomen om de door hem aangebrachte bronnen bij UNAMA die zijn relaas zouden kunnen staven, te contacteren. Uit de bijlage gevoegd bij het verzoekschrift blijkt immers dat de door verzoekers raadvrouw verstuurd e-mail dateert van 28 juni 2010, terwijl verzoeker reeds op 14 mei 2007 een eerste asielaanvraag indiende. Bovendien werd, zoals terecht wordt opgemerkt in de

bestreden beslissing, reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag vastgesteld dat UNAMA niet in staat bleek te zijn om de door verzoeker aangehaalde asielmotieven te bevestigen noch te ontkennen.

Wat betreft verzoekers bewering dat als zou zijn neef ondertussen vermoord zijn, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker deze blote bewering geenszins aannemelijk maakt. Niet alleen legt hij hieromtrent niet het minste begin van bewijs voor, hij weet het evenmin te staven aan de hand van concrete verklaringen. Zo kan hij niet verduidelijken door wie, hoe, waar of wanneer zijn neef om het leven zou zijn gekomen. Zoals terecht wordt gesteld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, mag nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker alles in het werk zou stellen om hieromtrent accurate informatie te vergaren, temeer hij de moord op zijn neef aanhaalt als een van de redenen waarom hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas en de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Het verweer in het verzoekschrift dat zijn dorp zeer afgelegen ligt en de communicatiemogelijkheden eerder beperkt zijn, zeker nu zijn familie zich in een ander district bevindt, kan geenszins overtuigen en kan dan ook niet worden aanvaard als afdoende verschoning voor verzoekers onwetendheid, noch voor zijn gebrek aan initiatief om informatie te vergaren, temeer hij blijkens zijn verklaringen wel degelijk contacten onderhoudt met Afghanistan en hij er wél in geslaagd is om bijkomende documenten vanuit Afghanistan te bekomen.

2.6. Waar verzoeker aanvoert dat hij wel degelijk weet te vertellen over hoeveel grond de grondtwist gaat en stelt dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat het om minstens 18 jirib gaat, leest de Raad in het gehoorverslag van 6 oktober 2009: ***“Grondtwist, over hoeveel grond gaat het? Veel rond, hier zeiden ze ik zei ooit 18 jirib, kan zijn vergissing tolk, gaat over veel grond. U weet niet hoeveel grond? Ik weet zelf niet hoeveel, ik denk grondstuk waarover problemen gingen, is meer dan 18 jirib. Daarnaast ook andere gronden, waar ik niet van weet hoe groot die gronden zijn.”*** (administratief dossier, stuk 3, p. 5). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat hij omtrent de oppervlakte van de gronden concrete en duidelijke informatie zou hebben verschaft.

2.7. Tot slot is verzoeker van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing, waar wordt opgemerkt dat hij doorheen zijn opeenvolgende asielaanvragen geen coherente verklaringen aflegt met betrekking tot de contacten die hij sinds zijn verblijf in België met personen in Afghanistan zou hebben gehad, niet relevant is. Hij herhaalt dat hij geen rechtstreekse contacten heeft met zijn familie en hij enkel contact heeft gehad met N., een vriend van zijn vader die in Kabul woont en dus veel makkelijker te contacteren is. Volgens verzoeker is dit overigens ook wat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag heeft verklaard. Nochtans blijkt uit het administratief dossier, zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat hij telefonische contacten had met zijn oom G., die hem documenten heeft toegezonden (1e AA, stuk 9, p. 3 en stuk 3, p. 2).

De Raad wijst er in dit verband nog op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

2.8. In zoverre verzoeker meent dat zijn actuele vrees voor vervolging niet grondig werd onderzocht, wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat de door verzoeker aangehaalde vrees het voorwerp heeft uitgemaakt van twee asielaanvragen. Telkenmale werd hij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. Voorts beschikte hij over de mogelijkheid om beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigeringsbeslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, mogelijkheid waarvan verzoeker overigens gebruik heeft gemaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep gaat de hele zaak op de Raad over met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van

het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat zijn asielaanvraag niet grondig zou zijn onderzocht.

In de mate verzoeker, onder verwijzing naar de *“Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”* van UNHCR nog een uiteenzetting doet over de verdeling van de bewijslast en stelt dat hij van zijn kant zijn taskara en allerlei documenten heeft getoond en een coherent relaas heeft gegeven terwijl het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daarentegen geen grondige inspanningen heeft gedaan om informatie te bekomen aangaande zijn situatie, benadrukt de Raad dat de bewijslast in de eerste plaats berust bij de asielzoeker zelf. Gelet op wat voorafgaat dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de door hem voorgehouden feiten en problemen aan de tonen aan de hand van coherente verklaringen, noch aan de hand van overtuigende stavingstukken. Verzoekers verwijt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen onderzoeksdaden heeft verricht is niet dienstig. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Overigens dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag wel degelijk verder onderzoek heeft gedaan naar de door verzoeker voorgehouden feiten, zoals blijkt uit het CEDOCA-antwoorddocument afgh2008-012w, toegevoegd aan het administratief dossier (zie map eerste asielaanvraag, stuk 18)

2.9. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zijn beslissing aangaande het niet toekennen van de vluchtelingenstatus omstandig en afdoende gemotiveerd en besloot terecht verzoeker niet als vluchteling te erkennen. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen en het gebrek aan overtuigende stavingstukken, slaagt verzoeker er immers niet in een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen.

2.10. Ter terechtzitting legt verwerende partij een update neer, gedagtekend 24 augustus 2010, betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in de periode november 2009 en augustus 2010 (*“Veiligheidssituatie in het oosten van Afghanistan (Nuristan, Kunar, Laghman, Nangarhar)”*). Bij het nemen van de bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de status van subsidiair beschermde. Deze beslissing steunde op een evaluatie van de toenmalige veiligheidssituatie in Afghanistan waarbij het UNHCR-rapport *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan”* van juli 2009 in rekening werd genomen. UNHCR stelt daarin dat het zich niet meer in staat acht om een accurate *Security Update* vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend. Evenwel wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. De aanvragen voor Afgaanse asielzoekers dienen volgens UNHCR op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden beoordeeld te worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst. Uit hoger aangehaalde actualisatie van de veiligheidssituatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de gehele provincie Nangarhar, waarvan verzoeker afkomstig is, in die mate gewijzigd is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Rekening houdend met deze ontwikkelingen en het gegeven dat er niet meteen concrete indicaties zijn om de afkomst, recente herkomst en het profiel van verzoeker in twijfel te trekken, is de Raad dan ook van oordeel dat verzoeker in aanmerking komt voor de status van subsidiair beschermde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS